

Ako sa medveď Spachtoš prebudil zo sladkého spánku

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Medveď Spachtoš patrí k tým zvieratám dolinky Olinky, ktoré celú zimu prespia v teplom pelechu. Plch Plcháč sa uloží na dlhý zimný spánok do nejakej búrľaviny v strome a zababuší sa do huňatého chvostíka. **Svišť Pištík** prechrápe zimu spoločne so svojimi bratmi a sestrami v podzemných dierach.

Medveď Spachtoš sa ukladá na odpočinok do svojho brlohu, ktorý si sám upraví. Najradšej sa nast'ahuje pod skalný previs. Tam si svoje dúpä vystelie najskôr zelenými vetvami od sváka Smreka a samotnú posteľ suchou trávou Avou. Na sklonku jesene má už pelech pripravený, no ešte sa musí poriadne vypásť, aby vydržal spať takú dlhú dobu. Ak by zaľahol do brlohu s prázdny brucho, prebudil by sa uprostred zimy a bolo by s ním zle-nedobre. So škvrkajúcim brucho sa veru zle spí každému živému stvoreniu prababičky Prírody a už tobôž medveďovi Spachtošovi.

Medveď Spachtoš - medveď hnedý

Tesárik Triesoček - tesár čierny

Jeden rok sa Spachtoš na malinách a čučoriedkach tak vypásol, že by bol mohol prespať nie jednu, ale aj dve zimy za sebou. Spokojne zaľahol do vzorne upraveného brlohu.

Inokedy nemohol dlho-predlho oka zažmúriť, prevaľoval sa z jednej strany na druhú, no nie a nie zaspať. Tentokrát s plným bruchom ho vzali driemoty hneď. Medveď Spachtoš spal takým hlbokým spánkom, že o tom, ako vonku vládne zima, sa mu ani len nesnívalo.

Naopak snívali sa mu samé pekné sny. Najskôr ako našiel v starom strome med od lesných včiel, ktorý mu vždy náramne chutil. Potom zase ako si maškrtil na sladkých malinách.

Keď sa mu začal snívať ďalší krásny sen, odrazu sa prebudil. Do brlohu mu totiž začalo zo všetkých strán zatekať. Celý kožuch mal skrz-naskrz premočený, a tak ak nechcel ochorieť, musel vyliezť von.

- Čo sa to tam robí? - hundral si medveď Spachtoš popod nos. - Vari sa už tak rýchlo pomínula zima? Ved' sa mi prisnilo ešte len zopár pekných snov.

Keď medveď Spachtoš vyliezol von, nevedel, či v lesnom zátiší panuje naozaj ešte zima alebo už nastúpila jar. V lese ležali už len kde tu malé fliačky snehu a husto pršalo.

- Ktohovie aký je teraz vlastne mesiac? - opýtal sa medveď Spachtoš nahlas, aby ho niekto počul.

Hodnú chvíľu sa však nikto neozval. Až keď medveď Spachtoš zakričal druhý raz, ozval sa tesárik Triesoček: - Teraz panuje január, medveď Spachtoš.

- Toto že je január? - čudoval sa medveď a nechápavo krútil zmoknutou, strapatou hlavou. - Január je predsa zimný mesiac, nie jarný. Ak by bol január, tak by ma nemohol z brlohu vyduriť teplý dážď. Chrápaj by som si tam a pokojne snívaj.

- To by si však zima nesmela odskočiť na pár dní na sever, - podotkol tesárik Triesoček. - Teraz je naozaj január, no zima si so sebou vzala aj svojich dvoch sluhov: mráza Štipľavčeka a sneh Bielika. Preto to tu v dolinke Olinke nevyzerá na to, že je ešte stále zima.

- Veru tak, - prikývol medveď Spachtoš. - Keby si mi to nepovedal, tak by som každému tvrdil, že už k nám zavítala jar. Už by som si ani nešiel zdriemnuť na druhý bok. A to si veru ešte pôjdem, len sa sem musí vrátiť zima, mráz a sneh. Tak veľmi sa teším na tie sladké, zimné sny.

- Medveď Spachtoš, prezrad' mi, čo sa ti tam počas takého dlhého spánku sníva? - spýtal sa tesárik Triesoček. - Ved' tebe sa musí nasnívať veľmi veľa snov.

- Mne sa toho sníva toľko, že niekedy ani sám neviem, aký sen sa mi prisnil naposledy, - odvetil medveď. - Musím ti však povedať, že pekné sny sa mi snívajú len vtedy, keď sa počas jesene dobre vypasím. Vtedy sa mi sníva počas celého spánku, až kým ma neprebudí

NA TÚRU S NATUROU

škvŕkanie v bruchu. No a zima mi tak ubehne raz-dva. Len raz sa prevalím z ľavého boku na pravý alebo z pravého na ľavý. Keď sa však dobre nevykŕmim, tak sa mi nesníva buď vôbec nič, alebo čo je ešte horšie, mávam strašidelné sny o tom, ako hladujem. No a vtedy sa stále prebúdzam a prehadzujem z jedného boku na druhý a zima sa mi zdá aj v teplom pelechu nekonečná.

- A čo budeš robiť, ak sa už náhodou zima zo severu do dolinky Olinky nevráti? - vyzvedal ďalej tesárik.

- To veru neviem, - odvetil Spachtoš. - Nám medveďom prababička Príroda nariadila povinný spánok počas celej zimy. A aj nás naň pripravila. Ťažko je nám potom ale driemať v mokrom a studenom brlohu. Pre mňa je zima najlepšia vtedy, keď mi pelech zavalí poriadnou perinou snehu Bielika. Vtedy mám v pelechu teplo a chrápe sa mi ako v bavlnke. Keď mi však doň zateká dážď, už je po sladkom spánku a snívaní o malinách a jahodách.

- A nechcel by si niekedy to nariadenie prababičky Prírody povinne spávať počas zimy porušiť? - pokúšal medveďa tesárik. - Aspoň by si vedel, ako vlastne vyzerá zima v dolinke Olinke.

- Ani za svet! - odvetil medveď Spachtoš. - Ja by som si rád pospal aj dlhšie, ale čo, keď ma zo snenia zobudí škvŕkanie hladného brucha. No a s prázdny bruchom nielenže už nezaspím, ale ak ma aj náhodou zoberú driemoty, tak sa mi snívajú hrozné sny.

Medveď Spachtoš sa musel ešte pár dní ponevierať lesom kým obschol a vysušil sa mu aj brloh. Napokon sa dočkal návratu zimy dočkal. Tá si svoju krátku neprítomnosť potom vrchovato vynahradila. Snehom Bielikom zaviala celú dolinku Olinku. Vetrisko Severisko zafúkal brloh medveďa Spachtoša takým vysokým závejom, že si s ním nevedelo dať dlho rady ani Slnko Zlatoviečko. Jar už slúžila dobrých pár dní, keď sa medveďovi Spachtošovi uráčiilo vyliezť z vyhriateho pelechu. V dolinke Olinke už rozvoniavali kvety podbeľa i prvosienky. V tom roku spal medveď Spachtoš najdlhším zimným spánkom, trval až do konca marca.